

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 73 0 П 021203 18 Рев
Бања Лука, 15.11.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Биљане Томић, као предсједника вијећа, Тање Бундало и Дарка Осмића, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља ЖРС а.д. Д., против туженог ЈП Ж. Ф. БиХ д.о.о. С., ради накнаде штете, вриједност спора 297.110,00 КМ, одлучујући о ревизији тужитеља против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 73 0 П 021203 17 Гж од 23.11.2017. године, на сједници одржаној дана 15.11.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Котор Варошу број 73 0 П 021203 14 П од 01.12.2016. године одбијен је захтјев тужитеља да се тужени обавезе да му, на име накнаде материјалне штете, исплати износ од 297.110,00 КМ, са законском затезном каматом почев од 01.01.2012. године па до исплате, као и захтјев за накнаду трошкова парничног поступка. Тужитељ је обавезан да туженом надокнади трошкове поступка у износу од 1.990,00 КМ.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 73 0 П 021203 17 Гж од 23.11.2017. године жалба тужитеља је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Изјављеном ревизијом другостепену пресуду побија тужитељ због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи.

Одговор на ревизију није поднесен.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужитеља да се тужени обавезе да му, на име накнаде материјалне штете, из штетног догађаја који се десио дана 01.01.2012. године, исплати износ од 297.110,00 КМ, са законском затезном каматом почев од 01.01.2012. године па до исплате.

Одлучујући о захтјеву тужитеља, на темељу изведених доказа, првостепени суд је утврдио: да је приликом превоза жељезне руде из рудника на подручју Приједора у жељезару у Зеницу, дана 01.01.2012. године, приликом враћања истовареног теретног воза

из Зенице, у станици У. дошло до исклизнућа два вагона; да је према Ислѣдничком извјештају комисије тужитеља од 31.12.2012. године узрок наведеног ванредног догађаја остатак замрзнуте руде у тежини од 19 580 кг, за што су према овом извјештају одговорни А. М. З., јер није истоварио наведену руду, и тужени, јер по преузимању кола није утврдио остатак руде у колима, односно није извршио комерцијално технички преглед кола, већ је иста пријавио као празна и отпремио; да је према овом извјештају том приликом за тужитеља настала материјална штета у износу од 297.110,00 КМ; да је према налазу Саобраћајног факултета у Д. из новембра 2015. године и допуни налаза из фебруара 2016. године, на исклизнуће воза утицало више фактора као што су велики притисак одбојника на десној страни у правцу вожње, релативно мала брзина воза, неодржавање пруга и пакета прстенастих опруга у одбојницима и вучном систему свих вагона, док заостали терет, који је резултат пропуста у раду сва три учесника (тужитеља, туженог и Жељезаре у Зеници) није имао никаквог утицаја на удес; да је вјештак машинске струке З. К. у основном налазу утврдио висину тада причињене штете у износу од 66.147,60 КМ, а у допунском налазу у износу 208.399,83 КМ; да је Јединица за имплементацију пројекта за обнову жељезница у БиХ, приликом извођења радова на ремонту пруге, уградила скретнице на Жељезничкој станици У. по основу уговора од 03.01.2012. година, тако да је тужитељ, према допуни налаза вјештака машинске струке, на тај начин обештећен у износу од 150.650,00 КМ.

На темељу тих чињеница, имајући превасходно у виду налаз Саобраћајног факултета у Д., те налазећи да искази свједока који су саслушани по приједлогу тужилачке стране нису подобни за утврђење узрока настанка предметне незгоде, првостепени суд је закључио да тужитељ није доказао постојање узрочне везе између радње или пропуштања туженог и настале штетне посљедице, као и да није доказано да је штета причињена у захтјеваном износу. Сагласно томе, примјеном правила о терету доказивања, првостепени суд је у цјелости одбио захтјев тужитеља као неоснован.

Одлучујући о жалби тужитеља, другостепени суд је прихватио чињенична утврђења и правне закључке првостепеног суда да нису испуњени услови за накнаду штете прописани одредбом члана 154. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ" бр. 29/78, 39/85 и 57/89 те "Службени гласник Републике Српске" бр. 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04- даље: ЗОО). У одговору на жалбене наводе, становишта је да је налаз Саобраћајног факултета у Д., који је од стране представника те установе образложен на рочишту за главну расправу тако што је одговорено на све примједбе тужитеља, правилно прихваћен, као и да одговорност туженог не може бити базирана на исказу радника тужитеља С. М. и Г. Б., који су у Жељезничкој станици Д. (која је са новом поставом представљала полазно отпремну станицу према станици пријема у О.) требали да изврше преглед композиције и утврде чистоћу вагона, па су њихови искази пред судом срачунати на избјегавање одговорности. Сагласно томе, другостепени суд је изјављену жалбу одбио и првостепену пресуду потврдио.

Нижестепеним одлукама захтјев тужитеља је правилно одбијен.

Сагласно одредби члана 154. став 1. ЗОО, да би неко одговарао за штету, потребно је да поред штете постоји и узрочна веза између настале штете и штетне радње, односно пропуштања штетника.

Оцјеном изведених доказа која је, супротно ревизионим наводима, у складу са одредбом члана 8. Закона о парничном поступку ("Службени гласник Републике Српске",

бр. („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 - даље: ЗПП) нижестепени судови су правилно закључили да изведеним доказима тужитељ, на којем је био терет доказивања, није доказао узрочну везу између радњи односно пропуштања туженог и настале штете. Наведено, превасходно, код тога да према налазу Саобраћајног факултета у Д., који је сачињен ради утврђења узрока настанка предметне незгоде и који је по примједбама тужитеља детаљно образложен на рочишту за главну расправу, заостали терет у 19. колима није имао никакав утицај на настанак незгоде, већ је до настанка незгоде довело више других динамичких утицаја који су побројани и означени у налазу. Тиме нема мјеста ни ревизионим наводима да сачињени налаз није разјаснио чињенице које су утицале на исклизнуће воза, а поготово нема мјеста наводима да је налаз нејасан, конфузан и контрадикторан, јер тако не произлази из садржаја налаза.

Нису основани ни ревизиони наводи да је у конкретном случају неправилно одређено вјештачење по установи Саобраћајног факултета у Д., јер да личности које су испред факултета вршиле вјештачење нису специјализоване за жељезнички саобраћај. Наиме, на припремном рочишту тужитељ је предложио да вјештачене буде проведено по вјештаку саобраћајне струке, те је избор личности вјештака препустио суду, док је тужени ставио приједлог да вјештачење обави инжињер жељезничког саобраћаја Х. Р.. Како странке нису постигле сагласност у погледу личности вјештака, то је првостепени суд правилно, примјеном одредбе члана 148. став 3. ЗПП, одредио да вјештачење обави Саобраћајни факултет у Д. Поред тога, супротно ревизионим наводима, дато је изјашњење по примједбама тужитеља на сачињени налаз, након чега је тужитељ изјавио да више нема питања и да не приговара.

Како, дакле, није доказано да је тужени одговоран за насталу штету, па му се не може ни наметнути обавеза накнаде исте, то су ирелевантни даљи ревизиони наводи којима тужитељ приговара правилности закључка нижестепених судова - да није доказана ни висина претрпљене штете.

Сагласно изложеном, изјављена ревизија је одбијена, примјеном одредбе члана 248. ЗПП.

Предсједник вијећа
Биљана Томић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић